

СТОПРОДАВАЧКА

Майстори

НАШИ ПИСАТЕЛИ

ОВЪ

— Кажи, миличко! . .
 — Мамичко, нѣма да ми се сър-
 ъш, но. . . нека вмѣсто тѣзи хубави
 лички кѣнки, да купимъ рокличка
 малкото парцаливо момиченце, ко-
 всѣки день зѣзне съ бѣли коки-
 ца на улицата. То е толкова добро.
 го обичамъ, мамо! Нека напра-
 ви това, което ти казвамъ! . .
 Майката гледаше кроткитѣ сини
 лички на своето дете, въ които има-
 толкова нѣжностъ, доброта и съ-
 адание къмъ бедността.
 — Ти си много добро детенце,
 нече! Ще направя това, което топло-
 титѣ сърдиче жадува.
 Малкото Фанче се притисна въ пре-
 дакитѣ на майка си, затвори очички
 предъ нея застана малката прода-
 чка на бѣли кокичета. . . Тя бѣше
 нова рокличка. . . Фанчето се смѣ-
 е. . . И малката продавачка на бѣ-
 кокичета се смѣеше. . .

ПРОРОМАНТИЯ?

асирийци, евреи и др.,
 както и презъ срѣд-
 нитѣ вѣкове. По рж-
 когаданието се опре-
 дѣляло миналото и
 бъдещето на човѣ-
 ка. Въ днешно вре-
 ме ржкогаданието
 сѣщо се практикува.
 У насъ, въ България,
 има хора, които га-
 даятъ по ржката.

Тошо нашъ и булинъ Руси
 майстори сѣ най-изкусни.
 На мегданя срѣдъ селото
 отпредъ двора на школото
 за почуда най-голъма
 въ двадесетъ минути само
 построиха най-успѣшно
 снѣжна фигура човѣшка.
 Сложиха ѝ хитрецитѣ
 черни вжглени въ очитѣ
 вмѣсто носъ — червена чушка
 и метлата вмѣсто пушка.
 Клечка сложиха въ устата
 и калпаче на главата.
 Насѣбра се цѣло село,
 всѣки чуди се и гледа
 имъ творбата тъй велика.
 Всѣки цѣка съсъ езика:
 „Гледай, гледай, шо за чудо
 построили тѣзи луди!“

ЖЕЧО АТАНАСОВЪ

ДА ПЕСТИМЪ!

— Деца, пестете на младини, за да
 дочакате щастливи старини!

Людмилъ Стояновъ

Роденъ е презъ 1888 год. въ с. Ко-
 вачовица, Македония. Следвалъ е Плов-
 дивската гимназия. Авторъ е на кни-
 гитѣ: „Видения на кржстопжтъ“ —
 стихове, „Мечъ и слово“ — стихове,
 „Томирисъ“ — поема, „Аполонъ и Ми-
 дисъ“ — комедия въ стихове, „Гибель-
 та на Раковица“ — драма, „Женски
 души“ — разкази, „Бенковски“ и „Ал.
 Стамболийски“ — биографични рома-
 ни, „Пенелопа“ — пиеса, „Мехмедъ
 Синапъ“ — романъ, „Вълцитѣ пазятъ
 стадото“ — комедия и др. Людмилъ
 Стояновъ е единъ отъ нашитѣ даро-
 вители писатели. Членъ е на писател-
 ския сѣюзъ.

НАБАВЕТЕ СИ НЕПРЕМЕННО:

„СМѢХЪ И ЗЛЪЧЪ“ — сборникъ
 за вечеринки, утра и забави, въ който
 участвуватъ 30 хумористи. 120 стр.—10 лв.
 Суми пращайте на адресъ: Люб. Хри-
 стовъ, ул. „Фр. Нансенъ“ № 47—София
 Препорѣчваме сборника.

авено отъ сакъзъ или воскъ.
 ки черти на лицето бѣха запазили
 то разположение, като че ли се
 свили, намалили, съкратили.
 французинътъ ме наблюдаваше.
 — Наистина, нали е хубаво? Сѣщо
 японскитѣ сакъзени маски, които
 продаватъ въ магазинитѣ.
 — Е, да, — казахъ азъ. — Нима
 индиецъ прави модели на умрѣ-
 ли?
 — Французинътъ се усмихна.
 — Не, друже. Не разбрахте. Това
 модели, а самитѣ глави.
 — Не разбирамъ.
 — Индиецътъ имаше гордъ видъ. Бѣ-
 у приятно, че се учудвахъ на
 твото му.
 — Това не е глина, сакъзъ или во-
 — продължаваше да обяснява
 французинътъ, взимайки отъ полицка-
 та глава и духвайки въ лицето
 житѣ се разлетѣха и откриха ума-
 главичка на млада девойка. —
 е сжщинска, истинска глава на
 ница, — продължаваше той, —
 ско тѣло, мускули и кожа. Вси-
 сжщинско. Нима не виждате?
 Вие ми се присмивате.
 Ни най-малко! Погледнете —
 челото една синя жила. Ето,
 нете, поритѣ на кожата. Индие-
 зема главата на истински по-

койникъ и я умалява. Какъ? Това е
 негова тайна. Тайна на неговото пле-
 ме. Това малко племе, даже не цѣло-
 то, а само две-три лица се занимаватъ
 съ това изкуство и тайната се предава
 отъ баща на синъ. Индиецътъ взема
 главата, прави подъ трижгълника на
 долната челюсть отверстие и отъ тамъ
 изважда коститѣ на човѣшкото лице.
 Остава торбичка отъ мускули и кожа.
 Вжтрешноситѣ, като мозъкъ, езикъ,
 жлези, разбира се, се изваждатъ. Въ
 останалата торбичка той налива нѣ-
 какво вещество и тя се запълва, става
 гъвкава като каучукъ, следъ което,
 разбира се, се втвърдява. Всичко се
 съкратява, умалява, но не губи про-
 порция и запазва видъ на обикнове-
 но човѣшко лице. Ето всичко, което
 зная. Но какъ става това — повтарямъ,
 — не зная. Разбира се, космитѣ не
 могатъ да се съкратятъ. Тѣ оставатъ
 като приживе и затова сега покри-
 ватъ цѣлото лице. Трѣбва да се духне
 въ тѣхъ, за да се открие то.

Индиецътъ слушаше мълчаливо и
 кимаше глава въ тактъ съ думитѣ на
 французина.

— Ето ви сюрприза! — продължи
 французинътъ. — А вие, едвали не
 развалихте работата съ своето любо-
 питство! Само по себе си се разбира,
 че развалена и разложена глава е не-

възможно да се превърне на главичка.
 Преди двадесетина години по улицитѣ
 на нашия градъ можеше да посо-
 чишъ на индиеца своя врагъ и да му
 кажешъ: „Е, братъ, пригответи отъ него
 главичка!“ И за нѣкакви си двадесетъ
 франка наши пари, индиецътъ убива
 ноще посочения човѣкъ и приготвя
 отъ главата му такава играчка. Това
 ми разказваха старитѣ жители. Но ко-
 гато почнали да намиратъ тѣла на
 европейци безъ глави, разбрали, че
 това прави нѣкаква мистическа секта.
 Разбира се, открили работата. Сега
 тази операция се прави само надъ
 естествено умрѣли хора, и то тайно,
 защото правителството преследва то-
 ва производство.

Той говорѣше спокойно, като за
 най-обикновени нѣща и наричаше
 това „производство“.

— Сега то замира, — продължи
 той. — Сега хората се стараятъ да за-
 бравятъ колкото се може по-скоро
 своитѣ умрѣли и не ценятъ твърде
 много споменитѣ за тѣхъ.

Синътъ на индиеца внесе въ коли-
 бата торбата съ главата на белгиеца.
 Почнаха да я развързватъ. Азъ побър-
 захъ да излѣза изъ колибата.

Бедната стара майка на белгие-
 ца. . . Какъвъ страненъ подаръкъ ще
 получи! . .
 Край